

PROPIETAT INTEL·LECTUAL DRETS D'AUTOR

DIversos sectors professionals han qüestionat en les últimes setmanes la tasca de la Societat General d'Autors i Editors. Perruquers, restauradors, clubs de futbol i fins i tot alcaldes han posat en entredit el pagament d'unes tarifes en concepte de drets d'autor que

consideren abusives. No obstant, l'entitat al·lega que la seua feina és defensar els drets econòmics i morals dels 95.000 autors que té associats actualment i que tot aquell que vulgui usar la seua obra en públic ha de pagar-la com un servei més.

“La SGAE és un monopoli ‘de facto’”

David Bravo

ADVOCAT ESPECIALISTA EN PROPIETAT INTEL·LECTUAL

Aquest lletrat defensa la necessitat d'adaptar els patrons clàssics de la propietat intel·lectual als nous usos

LLEIDA Què opina de les tarifes que cobra la SGAE a ajuntaments, bars, restaurants o a perruqueries per posar música? La SGAE cobra en qualsevol acte en què s'utilitzin obres del seu repertori: cobra en els casaments (en funció del nombre de convidats), en concerts benèfics i fins i tot té una tarifa específica per la música que sona a les màquines escurabutxaques. La SGAE és l'exemple nacional d'una dinàmica global mitjançant la qual es pretén convertir en una propietat tot producte del coneixement, de manera que tot ús generi una renda a favor del seu propietari. Mentre les lleis estiguin com estan, crec que les persones que fan ús de les obres haurien d'optar per la música *copyleft* que, al no estar gestionada per la SGAE, cludeix el pagament de drets.

Què és la música 'copyleft' i on pot aconseguir-se?

Es tracta de música que permet la seua lliure circulació i que es troba al marge de les entitats de gestió, motiu pel qual no s'han de pagar per drets d'autor. A www.jamendo.com s'hi poden trobar molts discos *copyleft*.

En algun cas, la SGAE també ha reclamat el pagament a restaurants que només utilitzen la tele per veure els informatius. Creu que és correcta aquesta actuació?

El problema amb què es troben aquests establiments és de prova. La llei de propietat intel·lectual inverteix la càrrega de la prova de manera que és el demandat, el que és sorprenent, el que ha de provar que no ha usat obres intel·lectuals de l'entitat de gestió demandant. D'altra banda, la jurisprudència admet que el pur fet de comptar amb un televisor o una ràdio fa nàixer la presumpció que s'ha utilitzat per comunicar públicament obres intel·lectuals gestionades per la SGAE.

Com creu que s'haurien de regular els drets d'autor? De fet, la SGAE és una empresa privada...

Teòricament, poden crear-se altres entitats de gestió. No obstant, els requisits que exigeix la llei de la propietat intel·lectual per fer-ho són pràcticament impossibles de complir, la qual cosa instaura una situació de monopoli *de facto*. Quan una entitat de gestió ostenta el mono-

poli sobre una determinada parcel·la de drets de propietat intel·lectual, les tarifes que aprova no tenen cap competència, de manera que no et queda un altre remei que acceptar-les o no usar les obres del seu repertori.

NEGOCI

“Volent convertir en negoci tot producte del coneixement”

MÚSICA 'COPYLEFT'

“Les persones haurien d'optar per la música de lliure circulació”

SGAE

“Les tarifes no tenen competència i s'han d'acceptar”

Pot explicar-nos algun cas que li hagi cridat especialment l'atenció?

Encara que la SGAE no és demandant, el cas de propietat intel·lectual que més m'ha cridat l'atenció és la demanda a Pablo Soto, un informàtic que ha creat un programa d'intercanvi de fitxers a qui demanen més de 13 milions d'euros. Les discogràfiques demandants mantenen que aquest programa, que serveix per intercanviar qualsevol tipus de dada d'àudio, a la pràctica ha estat utilitzat per part dels seus usuaris per intercanviar música protegida sense autorització.

S'ha de 'compartir' la cultura de forma gratuïta?

Creo que cal preservar l'avanç social que suposa poder accedir lliurement a la cultura. Crec, a més, que els nous avanços tecnològics han fet que aquest avanç sigui imparable i crec que s'han d'arbitrar nous sistemes de remuneració compatibles amb aquesta nova situació. El Govern del Brasil comença a caminar en aquest sentit i s'ha adonat que no pot considerar *pirates* 40 milions de ciutadans del seu país.

Una perruquera mostra el cartell amb què demana als clients que hi portin la música de casa

Drets en en'

Les tarifes de la SGAE sobre els drets d'autor desencadenen la polèmica en diferents sectors

S. DIEGO

LLEIDA Primer van ser les perruqueries, després s'hi van sumar els propietaris de bars i restaurants i fins i tot els alcaldes han alçat la seua veu en contra de pagar el que consideren un cànon abusiu dels drets d'autor. Es tracta de les tarifes que la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) recapta per la comunicació pública, és a dir, per l'ús públic que es fa de la música o de les creacions audiovisuals.

Així, tindre una televisió o una ràdio en qualsevol establiment implica un acte de comunicació pública. Perruqueries, comerços, hotels, restaurants, bars, discoteques, centres sanitaris, gimnasos, fires i un llarg etcètera no estan exempts de complir amb aquesta obligació.

El sector de l'hostaleria és un dels que han viscut el conflicte de més a prop. Després de diversos anys de litigis, la Federació d'Hostaleria de Lleida va aconseguir negociar amb la SGAE un canvi de tarifes que va afectar tot el pa-

ís. Si abans l'entitat cobrava en funció dels aparells que tenia cada local, ara ho fa pel tipus d'establiment i pels metres quadrats que té. Malgrat l'acord, la SGAE presenta una denúncia cada setmana contra un local a Lleida per no pagar els drets d'autor. Segons l'entitat, la seua política per resoldre aquests conflictes és la de

DENÚNCIES

La SGAE denuncia cada setmana un establiment de Lleida, encara que la majoria no arriben a judici

l'entesa i l'acord. Per aquest motiu, el 96% de les situacions en què el propietari d'un local amb música es nega a pagar acaben resolent-se abans d'arribar als jutjats. Aquest és el cas d'Isidre Bou (a la imatge), propietari del bar Iscar de Lleida, a qui el seu advocat li ha recomanat pagar abans d'anar a judici. La SGAE li reclama 952 euros per cinc anys de posar la

